

kunne berettigede til en saadan Veis Istandstættelse. Der staaer ogsaa i Lovudkastet, at Veien skal være „udlagt“, og der i ligger altsaa en Autorisation for, at der skal være Veie. Dernæst opstiller Lovudkastet som en anden Betingelse for sin Anwendelighed, at Veien benyttes af og er nødvendig for Flere; det er dog maaskee ikke aldeles nøjagtigt at sige dette. Det kan jo nemlig være, at det samme Forhold kan existere mellem Tvende, og derfor troer jeg, at denne Betingelse er mindre nødvendig; jeg troer, det maa være nok, at en Veie er udlagt til Brug for Een eller Flere. Naar man nu spørger, om en saadan Lov er hensigtsmæssig, troer jeg, at Svaret derpaa maa blive bekræftende paa Grund af de mangfoldige Stridigheder, der finde Sted om Vedligeholdelsen af saadanne Veie, og alle de Ulemper, det medfører; men naar man saa vil udføre denne Tanke, troer jeg rigtignok ikke, at man gjør vel i at følge den Fremgangsmaade, Forslaget anviser. Jeg troer, at den Fremgangsmaade, der foreslaaes, er baade usædvanlig, vidtløftig og bekostelig. Det er meget usædvanligt at undergive et Sogneforstanderskabs Beslutning en Landvæsenkommissionens Kjendelse; jeg troer ikke, at man kan opvise noget Sideskifte dertil. Som den ærede Rigsdagsmand for Horsens (C. M. Jespersen) bemærkede, vil det desuden blive en meget bekostelig Fremgangsmaade. Jeg veed ikke, om den ærede Forslagsstiller nogenstunde har seet en Regning over en Landvæsenkommissionens Forretning; dersom han havde det, vilde han vistnok ikke have refereret til denne Domstol; thi det er en af de bekosteligste Domstole, som jeg kjender — jeg vil nu slet ikke tale om en Overlandvæsenkommission, som han, om jeg husker ret, ogsaa har taget med. Dernæst er Fremgangsmaaden meget besværlig og vidtløftig; det kan nemlig ikke saaledes gaae, uden at Parterne skulle have en sagkyndig Assistance. Men det forekommer mig, at vor Lovgivning indeholder en anden Slags Bestemmelser, hvorfra man meget lettere kan uglede Reglerne for det foreliggende Forhold. Den ærede Rigsdagsmand for Horsens har allerede antydet Nødvendigheden af, at alle de Interesserede vare varslede til at møde, inden der toges Beslutning om en saadan Veie. Den

Formening, som den ærede Rigsdagsmand udtalte, slutter jeg mig til. Jeg troer, at det er ganske nødvendigt, at førend der tages Beslutning, holdes der et Aastedsmøde. Den Slags Bestemmelser, som jeg troer man nærmest kunde anvende for saadanne Veie, er den Regel, man har i Lovgivningen om Forandring og Vedligeholdelse af mindre Vandløb; disse Bestemmelser ere langt simple end de, der indeholdes i Udkastet. Man undgaaer, hvis man faaer Veisynsmænd — og hvorfor skulle man ikke kunne faae dem, ligesaavel som man har Vandsynsmænd? — hele dette Maskineri, som bydes her, naar Sambrugerne skulle udvælge af deres egen Midte et Repræsentantskab. Jeg mener, at den simpleste Fremgangsmaade vil være den, at man lader Sogneforstanderskabet enten in pleno eller et Udvalg deraf foranstalte et Aastedsmøde. Naar ved dette Møde er afgjort, at en Veistrækning skal henføre under Loven, bliver derom at affige en Kjendelse til Sogneforstanderskabets Forhandlingsprotokol, og det bliver tillige bestemt at afgjøre, hvorledes en saadan Veie skal vedligeholdes, navnlig i Henseende til Indgrøftning, Brede og Steenkister, eller om man ikke vil gaae saa langt i Detail, saa dog ganske i Almindelighed. Dernæst maa Sogneforstanderskabet bestemme, hvorledes Omkostningerne skulle tilveiebringes. Dette maa naturligvis skee ifølge de Regler, der indeholdes i Lovgivningen. Med en saadan Kjendelse i Haanden vil enhver Sambruger af Veien, der er misfornøiet med Vedligeholdelsen, kunne henvende sig til Veisynsmændene og faae en Kjendelse af dem i Form af en Synsforretning for, om Veien i det Hele er tilbørlig vedligeholdt, eller, hvis den er forsømt, da paa hvis Grundstrækninger den er forsømt. Naar en saadan Kjendelse af de ebsvorne Veisynsmænd afgives til Sogneforstanderskabet, saa mener jeg, at dette maa kunne være berettiget til eller skal kunne gjøres berettiget til at lade Veien istandsætte paa de Forsømmeliges Regning og at inddrive Omkostningerne ved Istandstættelsen ved Udpantning. Det er denne Fremgangsmaade, der anvises ved Forordningen af 1846 om skadelig Vands Afledning, forsaavidt der tales om Vedligeholdelsen af de mindre Vandløb.